

30.	P	Marcel, mučenec	Otoče	18.00	†† Blaža in Doro Rezar
31.	T	Volbenk, škof Dan reformacije	Kamna Gorica	18.00	†† Frtunčeve
1.	S	VSI SVETI	K. Gorica Dobrava	8.00 10.00	†† starše Urh, molitve † Slavko Razinger, molitve
2.	Č	Spomin vseh vernih rajnih	K. Gorica Otoče	8.00 18.00	po papeževem namenu za duše v vicah, molitve
3.	P	Viktorin Ptujski, škof	Kamna Gorica	18.00	po namenu
4.	S	<i>VABLJENI!</i> Karel Boromejski	Jesenice Dobrava	10.00 17.00	500-let posvetitve prvega svetišča † Janko Ješe, dar vaščani
5.	N	ZAHVALNA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	za farane
6.	P	Lenart, opat	Otoče	18.00	† Antonijo Pogačnik, 7. dan
7.	T	Ernest, opat	Kamna Gorica	18.00	po namenu
8.	S	Bogomir, škof	Lesce	9.00	dekanijska konferenca, po namenu
9.	Č	Teodor, mučenec	Dobrava	18.00	† Stanka Benedičiča
10.	P	Leon Veliki, papež	Kamna Gorica	18.00	po namenu
11.	S	Martin, škof	Dobrava	17.00	za farane
12.	N	32. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	†† iz družin Zavržen, Brlan in Podobnik

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE INTENCIJE

NA ZAHVALNO NEDELJO vabim k maši vse, ki ste pred 5, 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60... sklenili zakrament svetega zakona. Pri maši se bomo za to zahvalili, po maši pa vas vabim, da se skupaj še zadržimo v župnišču, da si malo podelimo spomine in se skupaj poveselimo.

V ŽUPNIŠČU SO ŽE NA VOLJO stenski in žepni MARIJANSKI KOLEDARJI. Dobite jih po ceni 3,50 €.

Izdali župniji Kamna Gorica in Dobrava Telefon: 041 614 964
Odgovarja: Marko Avsenik, župnik. El. naslov: marko.avszenik@rkc.si

ŽUPNIJSKI LIST KAMNE GORICE IN DOBRAVE

Letnik 1. Št. 3. (od 30. 10. do 12. 11. 2023)

NADŠKOFOVA ZAHVALA OB ZAHVALNI NEDELJI

»Vi pa si ne pravite 'učitelj', kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje. Tudi na zemlji nikomur ne pravite 'oče', kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih. Tudi si ne pravite 'vodnik', kajti eden je vaš Vodnik, Kristus« (Mt 23,8-10). Ob zahvalni nedelji nas Jezus v evangelijskem odlomku opominja, naj bomo v življenju vedno usmerjeni k tistemu, ki nas po Božje ljubi in nas zato uči prave poti, nam podarja življenje in nas vodi v resnično svobodo. K tistemu, ki nas je učil, kdo je in kakšen je Oče, in nam je s svojim življenjem pokazal pot k Očetu. Zato se ob zahvalni nedelji zahvaljujem vsem, ki ste v letu, ki ostaja za nami, živeli po njegovih naukih, se navdihovali ob Očetovi podobi in sledili njegovi poti.

Nedavno je nekdo, ki veliko stori za pomoč potrebnim, rekel, da so se v preteklem letu naravne nesreče in človeške stiske v naši državi zelo zgostile. Veliko jih je bilo. Preveč jih je bilo. In so še vedno. Mnogi jih doživljajo, tako starejši kot tudi mlajši. **Zato se ob zahvalni nedelji zahvaljujem vsem, ki ste v tem letu stopili na pot dobrega.** Vsem, ki ste se na kakršenkoli način podali na pot k tistim, ki so doživeli preizkušnjo in izgubo.

Zahvaljujem se vsem gasilcem, članom civilne zaščite, prostovoljcem Karitas in Rdečega križa, pa tudi vsem drugim, ki ste po svojih močeh, lahko rečem preko svojih moči, pomagali tistim, ki so v divjanju vode ostali brez vsega, in ste jim s svojo navzočnostjo in delom pokazali, da niso sami. Zahvaljujem se tistim, ki ste prispevali na račune naših dobrotelčnih ustanov, da so lahko takoj priskočile na pomoč prizadetim in da še vedno lahko prihajajo na pomoč tistim, ki so največ izgubili. Posebej hvala vsem tistim, ki ste se velikodušno odzvali na solidarnostno nabirko po naših župnijah, ki jo Karitas razdeljuje med poplavljenca. Zahvaljujem se duhovnikom, redovnikom in redovnicam, ki ste bili v teh časih na poseben način blizu ljudem. Šli ste med njih, se pogovarjali z njimi, jih poslušali. Neka gospa, ki je težko doživljala noč divjanja narave, je rekla župniku, ki jih je prišel pozdravit in bodrit: »Gospod, samo vas sem čakala.« Zahvaljujem se tudi prostovoljcem Župnijskih Karitas, po katerih je Škofijska Karitas imela jasno predstavo dogajanja na terenu in najboljše moči za hitro razdeljevanje pomoči. Zahvaljujem se tudi župnikom in župnijskim pastoralnim svetom, da ste našli prostor v župnijskih prostorih, da se morejo v njih učiti otroci, ki jim je povodenj uničila šolske prostore... Hvala, ker ste sledili Jezusovemu zgledu, hvala vsem, ki ste bili drug drugemu, in tudi čisto neznanim ljudem, kot očetje in bratje in sestre. Hvala vsem, ki ste zvesto sledili edinemu Vodniku, Kristusu. **msgr. Stanislav Zore**

PRAZNIK VSEH SVETIH

Bratje in sestre, pred nami je **praznik Vseh svetih**. To je praznik vseh, ki so že dosegli nebesa, pa tudi nas, ki po nebesih še hrepenimo. Prepričani smo, da nas more Jezus po svojem Svetem Duhu z njimi zediniti ter posvetiti, da bi mogli tudi mi vstopiti v občestvo Svete Trojice, v občestvo z Bogom Očetom. V tem je naše upanje.

Sveti krst nas je usposobil za to potovanje v nebesa. Posvečujoča in pomagajoča milost, ki smo ju pri sv. krstu prejeli brez naših zaslug, kot čisti božji dar, milost, ki deluje predvsem po zakramentih, nas spodbuja... In spodbuja nas Jezus, ki nas na poti proti nebesom po svetem obhajilu hrani s samim seboj, da bi nam s tem pokazal vso globino Božje ljubezni. Brez Njega ne bi mogli napredovati na poti v nebesa. On se v spravo za naše grehe tudi še danes daruje svojemu nebeškemu Očetu... Obenem nas vceplja v rodovitno trto svojega skrivnostnega telesa - Cerkve, da bi obrodili sad... in da bi širili njegovo odrešenjsko oznanilo tistim, ki ga še niso spoznali. Tudi po nas danes se jim poskuša približati, da bi ga spoznali in vzljubili. Zato je duhovnike postavil za delivce božjih skrivnosti in jim zaupal službo sprave. Spodbuja nas, naj prestopimo iz sužnosti greha v svobodo odrešenih božjih otrok.

Zato se mu hočemo na praznik tudi za dar svobode zahvaliti. Prišli smo sem odprtih src, oblečeni v svatovska oblačila. Potem, ko se bomo o njegovem načrtu odrešenja poučili, se želimo z vsem, kar smo in kar imamo, njemu darovati in mu dovoliti, da bi on vodil naše življenje, saj zaupamo, da dosti bolje kot mi pozna pot, po kateri naj hodimo v nebesa in tudi dosti bolje kot mi ve, česa smo sposobni na tej poti, dobrega in slabega. Tudi od svetnikov se moremo poučiti, kako naj napredujemo na poti. Priporočajmo se njihovi

priprošnji in se skupaj z njimi bližajmo Jezusu Kristusu s ponižnim in preprostim srcem. Ob Jezusu bomo najbolje spoznali, kaj se pravi živeti v polnosti, kaj se pravi kraljevati z Njim v ljubezni.

Nekateri mislijo, da zadošča

za vstop v nebesa že smrt. Mi pa vemo, da je pogoj, da bi sploh mogli vstopiti v nebesa, naša svetost. Do nje pa pridemo po poti križa. To bi nas lahko ustrašilo, a Jezus nas poučuje, da bolj kot je neko bitje ranjeno in obremenjeno, bolj ga ta rana in to breme žene v globino Božjega Srca. Prav to breme, prav ta križ je njegova slava. Tukaj se Bog izkaže v vsej svoji moči. Njega trpljenje, greh in smrt ne premaga. Bolj ko je neko bitje ranjeno od

'življenja', bolj je ljubljeno od Kristusa. Bolj kot je zavrženo od ljudi, bolj je 'vrženo' v Boga. Kolikor bolj je nekdo ranjen, toliko bolj je ljubljen... Bolni in trpeči to že sedaj izkušajo, mislim da še bolje od zdravih.

Da bi svoje poslanstvo približevanja križu prav razumeli, moramo moliti. Težko je sprejemati in prenašati preizkušnje, a v njih nas čaka Jezus. Zato naj bi se tudi v preizkušnjah in trpljenju izročali Bogu. Zavest naše grešnosti bi nas morala še dodatno spodbujati, da bi mu priznali mesto edinega Kralja našega srca. In ne le v našem osebem življenju, ampak tudi pred ljudmi. Pa to ne velja le za duhovnike, redovnike in redovnice, ampak za vse ljudi. Če se bomo zavedali svojega poslanstva, ki nam ga ta Kralj in Odrešenik sveta namenja, mu bomo tudi najbolje pomagali v najpotrebnejših bratih in sestrah v povsem konkretnih prilikah življenja. Če bomo pripravljene umirati z Njim v najbolj trpečih bratih in sestrah, bomo z Njim tudi v večnosti mogli postati deležni večne sreče. O tem nas bo na praznik Vseh svetih v blagih poučeval Jezus, ob tem evangeljskem odlomku bomo premišljevali pri praznični maši na Vseh svetih dan.

V resnici smo že pri krstu na nek način umrli z Njim, da bi z Njim mogli zaživeli novo življenje. Ker smo s krstom tako rekoč že vstali v novo življenje, se to sedanje s smrtjo ne bo končalo. Zato se od nas kristjanov pričakuje pokončna drža.

Na misel mi prihaja pokojni alpinist Davor Karničar, alpski smučar, ki je suvereno smučal po strminah, po katerih bi se večina navadnih smrtnikov ne upala vzpenjati niti po lestvi: z vrha Jalovca, Triglava, vzhodne stene Matterhorna, Eigerja, z Anapurne v Andih. Večina ga je seveda poznala po prvenstvenemu smučanju leta 2000 z Mont Everesta, z najvišjega vrha sveta... A manj smo ga poznali kot gorskega reševalca. Pri tej službi se je, po pripovedovanju Jurija Gorjanca, zdravnika kirurga in njegovega prijatelja, ki ga je spremljal tudi na Mont Everestu, tako vživel v ponesrečenca, da je v reševalni akciji zanj obstajal le poškodovanec ali poškodovanka, nase pa je čisto pozabil. Še zdravniki, ki imajo bolnike vsak dan pred seboj, so strmeli ob zgledu te brezkompromisne predanosti, ki je bila morda njegova najizrazitejša lastnost... Resnoba in skrajnost svojega početja je še kako čutil v tihih trenutkih, morda celo obdobjih, osamljenosti, v napornih preizkušnjah tudi medsebojnih odnosov. A tega ni hotel kazati navzven... Kot se ni zlomil na gorah, se tudi drugje ni. Bil je eden silno redkih alpinistov, ki mu ni bilo vseeno, kaj se dogaja okrog njega. Ob svoji veličini ni pozabil na Boga. Nasprotno, s ponosom in veseljem je pričeval Zanj tudi v svoji okolici, kolikor je le mogel. Rad je brez vsakršnega honorarja predaval in pričeval na številnih duhovnih večerih, čeprav je preživljal številno družino. Ko sta skupaj z Jurijem Gorjancem še nekaj tednov pred usodno nesrečo skupaj molila rožni venec v farni cerkvi na Jezerskem za pokojnega prijatelja Franca in ko je bil enkrat kasneje spet pri maši z njim, mu je stisnil roko in rekel: »Jurij, a veš, da sem srečen človek, ker grem lahko k obhajilu.«

Za takšne, kot je bil Davor, je nekoč duhovnik g. Jože Kopeinig, koroški Slovenec iz Tinj, ponovil besede velikega papeža Janeza XXIII.: »Človek je največji, kadar kleči, najlepši, kadar moli, najmočnejši, kadar odpušča in najbolj Bogu podoben, kadar ljubi.« Pogum sestopiti z osebnega piedestala in prepustiti to mesto Bogu, saj samo njemu zares pripada, je še bolj kot Davovo smučanje navdih, ki nam kaže smer tem tretjem tisočletju.